van dingen, waarvan Erik niet eens wist, dat zij bestonden.

Op zekeren dag zag hij al een heel wonderbaarlijk prentje in zulk een courant. Daár, op dat plaatje, was een vreemd karretje afgebeeld, waarin een ziek jongetje lag, een jongetje, net als Erik. Maarten zeide hem, dat die wagentjes in de groote stad gemaakt werden, en de zieken, die er in zaten, zèlf, met hun handen, zoo'n karretje konden voort-bewegen. Het was Erik, of hij bij dat verhaal droomde. Aan zoo iets had hij nog nooit in zijn leven gedacht. Lang, heel lang keek hij naar het prentje, en telkens weer vroeg hij Maarten, hoe dat dan wel ging, dat zèlf rijden in zoo'n sprookjesrijtuig.

„Dus, Maarten!" sprak hij, nieuwsgierig. „Als ik.... als ik zoo'n wagentje had, zou ik dan ook kunnen rijden, zou ik dan ook naar buiten, naar het dorpsplein kunnen gaan, net als vroeger?"

„Ja, beste jongen," knikte Maarten, „maar je moet daar niet aan denken, want alleen heele rijke menschen kunnen zoo'n karretje koopen!"

Even dacht Erik na. Dan vroeg hij weer, met roode wangen van opwinding:

„Zou zoo'n karretje meer dan een rijksdaalder kosten, Maarten?"

Maarten lachte.

„Een rijksdaalder? Natuurlijk! Veel, veel duurder kost zoo'n ding. Maar.... waarom vraag je dat eigenlijk, Erik?"

„Omdat ik bijna een rijksdaalder heb opgespaard... van centen, die moeder mij heeft gegeven. Ze zitten in het steenen varkentje op den schoorsteen!"

Beiden zwegen een oogenblik.

„Maar zou het wagentje werkelijk duurder dan een rijksdaalder kosten, Maarten?" klonk dan Erik's vraagje weer.

De oude koster gaf geen antwoord meer. Hij pinkte een traan uit zijn doffe oogen, en dacht: had ik het geld maar om zoo'n karretje voor Erik te koopen!

Het eerste, wat de zieke jongen des avonds aan moeder vertelde, toen zij thuis kwam, dat was het verhaal van het nieuwe wonder. Zoo'n wagentje moest hij hebben! O, dan behoefde hij niet altijd meer alleen te zijn. Dan kon hij zichzelf in zijn karretje voort-rollen. Dan mocht hij de wereld zien, de mooie boomen, de heerlijke bloemen...

Moeder Nansen had met den stumper te doen. Zij aaide Erik's blonde haren, en zeide bedroefd, dat dit wel nooit zou kunnen gebeuren. „Moeke is heel, heel arm, Erik," zoo sprak ze, „moeke moet hard werken om centjes te verdienen. En dan zoo'n wagentje koopen! Dat kost veel te veel geld..."

Erik hield echter niet met zijn vragen op. En... had hij nù nog geen geld genoeg, hij zou sparen, ijverig sparen. Iedere week zou hij het geld, dat moeder hem gaf, in zijn steenen varkentje laten rollen, en dan eens, eens zou het beestje zoo vol zijn, dat het zou barsten. O, hij had een fijn plannetje! Tegen Sinterklaas zou het varkentje zoo opgepropt met centjes zitten, dat het krak-krak zou zeggen, en dan zou hij moeder en Maarten vragen, om zijn schat in te ruilen voor zoo'n mooi wagentje...

De avond voor Sinterklaas kwam. Moeder Nansen was wel arm, maar de goeie Sint rijdt zoowel voor arme als voor rijke kinderen. En zoo zette moeder ook Erik's klomp dicht bij den schoorsteen. Erik wenschte echter niet, dat Sinterklaas er iets moois of iets lekkers in zou leggen. Nee, hij hoopte, dat den volgenden morgen zijn steenen varkentje gebarsten, en al zijn centjes in het houten schoentje verzameld zouden zijn. De heerlijke, lang verwachte morgen brak aan. Erik was natuurlijk al heel vroeg wakker. Nog slaperig zocht hij zijn klomp. Ha, daar stond-ie. Erik schrok. De klomp was leeg. Hij keek naar zijn spaarpotje. Wat? Het steenen varkentje was nog heel. Dus... Sinterklaas had zijn wenschje niet verhoord. O, Erik kon wel huilen...

Maar — wat was dat? Riep moeder hem niet? Ja, hij hoorde duidelijk moeders stem. Erik — riep ze — kijk eens hier! Hij richtte zich op. En wat zag hij daar, vlak naast moeder? Hij kon het niet gelooven. Het was net, of hij droomde. Daar stond — nee, het kon niet — daar stond dat plaatje uit het prentjes-blad, maar dan groot, heel groot, daar stond een karretje, een echt wagentje, op mooie wielen, en glanzend, of de zon er op scheen. Erik keek nu eens naar het geschenk, dan weer naar moeder. Hij zat er met groote oogen, een lach van verrukking op zijn gezicht.

„Ja!" sprak vrouw Nansen op vriendelijken toon. „Dàt heeft de goeie Sint gebracht!" „Wanneer?" vroeg Erik.

„Vannacht!"

„Maar het kon toch niet door den schoorsteen!"

„Nee! Het is ook anders gebeurd!" verklaarde moeder nu. „Maarten heeft een broer bij de spoor, die knipt de kaartjes van de reizigers. Aan dien broer heeft Maarten van je verlangen verteld! Toen nu Sinterklaas in het dorp met den trein aankwam, heeft Maartens broer den goeden Sint naar zoo'n karretje voor jou gevraagd...."

„En wat zei Sinterklaas toen?" vroeg Erik nieuwsgierig.

„Dat zoo'n karretje heel, heel duur was!"

Erik knikte. Zijn wangetjes gloeiden van opwinding.

„Maar," ging moeder Nansen voort, „Sinterklaas gaf Maartens broer den raad, aan de rijke menschen, die iederen dag met den trein reizen, je wenschje te vertellen. Dan zouden die hem zeker wel wat geld geven om zoo'n karretje te koopen. En.... had de goeie Sint gezegd... als er dan niet genoeg is, dan leg ik er ook nog een duitje bij, en dan zullen we een mooi wagentje voor Erik bestellen."

„En wie heeft toen het karretje gebracht?" vroeg Erik weer. „Hoe is het hier in huis gekomen?"

„Natuurlijk Sint en Pieterman de knecht hebben 't gebracht," antwoordde moeder. „Ze waren vanmorgen al heel vroeg hier. Ze brachten het geschenk door de deur binnen. Maar ze wilden niet hebben, dat ik je riep, dat ik je in je slaap stoorde. Stilletjes kwamen ze binnen geslopen, en stil, op hun teenen, net als Kabouter-mannetjes, zijn ze weer weg gegaan."

„Dus.... is dat nou voor mij?" vroeg Erik, nog niet kunnende gelooven aan zijn nieuw geluk. „Mag ik daar nu in rijden? Mag ik nu naar buiten, weer naar het dorpsplein, net als vroeger?"

„Ja," sprak moeder, „Maarten zal je er eerst mee helpen, en als je er zelf goed mee overweg kunt, dan mag je alleen met je wagentje uit. Je wordt nu al zoo'n flinke, groote jongen!"

Eriks oogen tintelden van pleizier.

Plots wees hij op het steenen varkentje op den schoorsteen. „En mijn spaarpot?" riep hij toen uit, „heeft de goeie Sint nu niet om die centjes gevraagd? het was toch zoo duur, moeke!"

Vrouw Nansenschudde haar hoofd en lachte.

„Nee, beste jongen! Je centjes zitten er nog in, maar... weet je, wat je nu doen moest?"

Even dacht Erik na. Dan klapte hij blij in z'n handen, zóó verheugd, dat de oude bedstée er van kraakte.

„Ik weet al wat, moes!" zoo jubelde hij. „O, iets heerlijks! Weet je, wat we zullen doen? We zullen van die centjes in het varken iets koopen voor Maarten en zijn broer..."

Moeder Nansen was op haar kleuter toegeloopen. Ze omvatte zijn blond hoofd, en gaf hem een klappenden zoen op beide wangen.

„Voor Maarten een pijp!" juichte Erik weer. „U weet toch, moes, dat hij zoo graag rookt. En voor Maartens broer..? Ook een pijp? Rookt die ook, moeder?"

„Ja, die zal ook wel rooken!" sprak moeder in gedachten. „Maar wat zou je daárvan zeggen, Erik? Maartens broer staat altijd buiten, op dat koude station, de kaartjes te knippen. Als we voor Maartens broer nu eens een paar van die lekkere, warme wanten kochten!"

De kleine zieke in het bedje klapte verheugd in zijn handjes. „Ja, dat zullen we doen, moes! U moet ze voor mij koopen. En als ik dan goed in het wagentje rijden kan, dan ga ik ze zelf aan Maartens broer brengen..."

En.... bij deze plannen bleef het niet. De oude koster ontving reeds den volgenden dag zijn nieuwe pijp. De gekochte mooie, warme wanten werden zoo lang op den schoorsteen gelegd. Die zou Erik immers zelf naar het station brengen.

Maarten hield zijn woord. Hij reed voor den eersten keer den kleuter naar buiten. Na een week was Erik al zoo ver gevorderd, dat hij zèlf het karretje besturen kon. Dàt was een feest. De kinderen van het dorp keken Erik met stralende gezichten aan. En hij zelf voelde zich als een prins uit een dier sprookjes, welke de oude koster hem wel eens voorgelezen had.

Eindelijk dan brak de dag aan, dat de dreumes in zijn wagentje Maartens broer de wanten zou gaan brengen. Erik's hart klopte van vreugde. Bij den ingang van het station zag hij een ouden man staan, in een mooi uniform

Stormweer. *(foto Corvee).*